

Arrest

nr. 153 753 van 30 september 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 28 april 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 11 december 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 7 mei 2015 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 juni 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 23 juni 2015.

Gelet op de beschikking van 28 juli 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 augustus 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat J. KEULEN verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché B. BEULS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten

De bestreden bestuurshandelingen betreffen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 11 december 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) onontvankelijk wordt verklaard en de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, beide aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 3 april 2015.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In haar middelen voert de verzoekende partij de schending aan van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2. Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de Vreemdelingenwet aan de partijen bij beschikking van 17 juni 2015 de grond werd meegedeeld waarop de waarnemend voorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1.1. Het eerste middel heeft betrekking op de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard

De eerste bestreden beslissing geeft duidelijk de juridische grondslag aan, met name artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en bevat een feitelijke motivering die evenredig is aan het gewicht van de genomen beslissing op basis van de elementen die op het moment van de bestreden beslissing in het dossier aanwezig waren. De eerste bestreden beslissing werd formeel gemotiveerd.

De verzoekende partij lijkt aan te geven niet akkoord te gaan met de vaststelling in de bestreden beslissing dat zij geen schending van artikel 3 van het EVRM aantoonde. De Raad wijst de verzoekende partij erop dat wat de schending van artikel 3 EVRM betreft zij moet aantonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Ze moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 EVRM kan worden geschonden volstaat op zich evenmin. In casu beperkt de verzoekende partij zich tot blote beweringen, zonder deze met een begin van bewijs te onderbouwen.

Waar de verzoekende partij in haar verzoekschrift stelt dat ze tien jaar ouder is dan op haar identiteitskaart vermeld wordt, wijst de Raad erop dat ze dit niet voor het nemen van de bestreden beslissing aan de verwerende partij heeft meegedeeld. Bijgevolg kan de verzoekende partij de verwerende partij niet verwijten hiermee geen rekening te hebben gehouden. In de bestreden beslissing wordt gesteld dat de verzoekende partij op 1 september 1928 geboren is. Met betrekking tot de hoge leeftijd van de verzoekende partij en haar verklaring dat ze omwille van haar hoge leeftijd niet kan reizen, wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt gesteld dat “uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat hij op 11 augustus 2011 in België is toegekomen. Betrokkene toont niet aan dat hij nu, drie jaar later, niet meer in staat zou zijn om de vliegreis te ondernemen.” Hieruit blijkt dat rekening werd gehouden met de hoge leeftijd van betrokkene. Het is niet kennelijk onredelijk om van de verzoekende partij die in 2011 het Rijk is binnengekomen te verwachten dat zij een begin van bewijs zou bijbrengen om aan te tonen dat zij niet meer kan reizen. In tegenstelling tot wat de verzoekende partij in het verzoekschrift stelt, beweert de verwerende partij niet dat de verzoekende partij kan reizen, maar stelt enkel vast dat zij geen begin van bewijs bijbrengt die haar verklaringen onderbouwen.

Waar de verzoekende partij in haar verzoekschrift stelt dat bijna heel haar familie woonachtig is in België, en ze geen familie meer heeft in Turkije, wijst de Raad uitdrukkelijk op hetgeen in de bestreden beslissing gesteld wordt “bovendien blijkt uit het administratief dossier van betrokkene dat hij nog vier meerderjarige (en gehuwde) dochters heeft in Turkije. Betrokkene toont niet aan dat zijn dochters de zorg voor hem niet kunnen opnemen. “Door te verklaren, zonder een begin van bewijs bij te brengen, dat zij geen familie meer heeft in Turkije, weerlegt zij de concrete en correcte motieven van de

bestreden beslissing niet. Blijkens het administratief dossier heeft de verzoekende partij nog familie in Turkije, en laat ze na aan te tonen waarom zij niet voor haar kunnen zorgen.

Door in haar verzoekschrift opnieuw te poneren dat het voor haar medisch onmogelijk is om te reizen, wat ze bovendien niet staft met een begin van bewijs, gaat ze wederom voorbij aan de concrete motieven van de bestreden beslissing. Enerzijds wordt in de bestreden beslissing gewezen op het onderscheid tussen de procedures op grond van artikel 9bis en artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Er wordt aangegeven dat de wetgever in dit verband heeft voorzien in afzonderlijke procedures en afzonderlijke criteria ingesteld heeft. Een aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen dient conform artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ingediend te worden bij de minister c.q. staatssecretaris of zijn gemachtigde. Deze motieven van de bestreden beslissingen worden wederom niet weerlegd door de verzoekende partij. Anderzijds wordt vastgesteld dat de verzoekende partij "reeds driemaal een dergelijke aanvraag indiende, die telkens negatief werd afgesloten. Betrokkene voegt bij deze aanvraag geen nieuwe medische elementen toe. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties." Ook deze concrete motieven van de bestreden beslissing worden niet weerlegd door de verzoekende partij. Ten slotte kan er nog op gewezen worden dat, daar waar de verzoekende partij met haar kritiek blijkt geeft van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, het onderzoek van deze andere beoordeling te dezen de Raad uitnodigt tot een opportuniteitsonderzoek hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort.

De verzoekende partij toont met haar zeer algemene standpunt dan ook niet aan dat de verwerende partij kennelijk onredelijk, in strijd met de gegevens van het dossier of met machtsverschrijding zou hebben gehandeld. Er ligt in casu geen schending voor van de materiële motiveringsplicht, noch van de zorgvuldigheidsplicht.

Het eerste middel lijkt ongegrond.

1.2. In het tweede middel voert de verzoekende partij de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel juncto het hoorrecht aan ten aanzien van het bevel om het grondgebied te verlaten.

Artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet verplicht de verwerende partij ertoe om, onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, aan de vreemdeling die noch gemachtigd, noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen een bevel om het grondgebied voor een bepaalde datum te verlaten te geven wanneer deze vreemdeling niet beschikt over de in artikel 2 van dezelfde wet vereiste documenten.

In casu maakt de bestreden beslissing melding van de correcte feitelijke en juridische motieven waarop ze gesteund is. Gelet op het voorschrift in artikel 7 van de vreemdelingenwet dat de minister of zijn gemachtigde in het in punt 1° bedoelde geval een bevel om het grondgebied te verlaten moet geven, kon met deze motivering worden volstaan. De Raad acht de gegeven motivering in casu dan ook afdoende. Voorts stelt de Raad vast dat de verzoekende partij niet betwist dat zij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten, met name dat ze is niet in het bezit van een geldig visum.

Gelet op hetgeen voorafgaat en de duidelijke bewoordingen van artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet, die de verwerende partij ertoe verplichten om een bevel om het grondgebied te verlaten uit te reiken aan de vreemdeling die zich in het toepassingsgebied van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet bevindt, maakt de verzoekende partij geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aannemelijk door louter te verwijzen naar haar leeftijd en haar blote bewering dat ze geen enkel band heeft met haar land van herkomst.

De Raad dient er daarnaast op te wijzen dat het vervullen van de hoorplicht maar zin heeft voor zover het horen voor de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden, informatie kortom die de overheid van de overwogen, voor de betrokkene nadelige beslissing kan afhouden. Uit de toelichting van de verzoekende partij blijkt niet dat zij dergelijke informatie kon verschaffen, zodat zelfs niet blijkt dat zij enig belang heeft bij haar grief dat zij niet werd gehoord. Voorts werd het bevel om het grondgebied te verlaten genomen dat een beslissing genomen was met betrekking tot de aanvraag om machtiging tot verblijf van 27 december 2013."

2.3. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog haar visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop te worden gewezen dat het verzoek tot horen er niet toe strekt de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

2.4. Op 23 juni 2015 dient de verzoekende partij een verzoek tot horen in, waarin zij niet slechts vraagt te worden gehoord, maar tevens de redenen uiteenzet waarom zij wenst te worden gehoord. Gelet op het bovenstaande kan met deze schriftelijk aangevoerde redenen echter geen rekening worden gehouden.

2.5. Ter terechtzitting van 19 augustus 2015, alwaar de verzoekende partij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 17 juni 2015 opgenomen grond, wordt het volgende gesteld: *“De voorzitter vraagt de partijen om te reageren op de beschikking die het voorwerp uitmaakt van de vraag om te worden gehoord. De verzoekende partij stelt om 2 redenen niet akkoord te zijn met de beschikking: ten eerste dat de medische gegevens in artikel 9bis werden ingeroepen, ook al is de aanvraag 9ter afgewezen, is niet onoverkomelijk, daar een ziekte die niet kadert in 9ter wel belang kan hebben in een procedure 9bis. Daarenboven dient dit te worden bekeken samen met de andere gegevens, wat verwerende partij niet gedaan heeft. Dit is belangrijk omdat de dame – waarschijnlijk nog ouder dan - 86 jaar is en haar volledige familie in België verblijft. In de bestreden beslissing wordt onterecht gesteld dat dit niet onderbouwd zou zijn. De verzoekende partij vestigt de aandacht op een schrijven van 29/12/2014 vanwege de burgemeester van Luik, waarin wordt bevestigd dat gehele familie in België verblijft en dit reeds gedurende verschillende jaren. De verzoekende partij meent dat met dit officieel document wordt aangetoond dat de gehele familie in België is. De verwerende partij verwijst naar de bestreden beslissing waarin wordt vermeld dat nog 4 meerderjarige dochters van de verzoekende partij in Turkije verblijven, die eventueel zouden kunnen instaan voor de zorg van de verzoekende partij.”*

2.6. Waar de verzoekende partij stelt dat een ziekte die niet kadert in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet wel belang kan hebben in een procedure 9bis, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij voorbijgaat aan de motieven van de beschikking. Enerzijds wordt er in de beschikking gesteld dat de verzoekende partij geen begin van bewijs bijbrengt dat het voor haar medisch onmogelijk is om te reizen. Daarenboven wordt in de beschikking ook gewezen op de motieven van de bestreden beslissing waaruit bleek dat met de hoge leeftijd van de verzoekende partij rekening werd gehouden en dat de verzoekende partij drie jaar geleden naar België gereisd is, maar niet aantoonde dat ze heden niet meer zou kunnen reizen. Met haar betoog ter terechtzitting weerlegt de verzoekende partij voormelde gegevens niet. Anderzijds wordt in de beschikking ook gewezen op het gegeven dat *“wordt vastgesteld dat de verzoekende partij “reeds driemaal een dergelijke aanvraag indiende, die telkens negatief werd afgesloten. Betrokkene voegt bij deze aanvraag geen nieuwe medische elementen toe. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.” Ook deze concrete motieven van de bestreden beslissing worden niet weerlegd door de verzoekende partij.”* Door louter te stellen dat het niet onoverkomelijk is om medische gegevens in het kader van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet aan te voeren, ook al is aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet afgewezen, nu een ziekte die niet kadert in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet wel belang kan hebben in een procedure op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, weerlegt de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing niet. De verzoekende partij laat na *in concreto* in te gaan op de motieven van de beschikking. Daarenboven herhaalt de Raad dat de wetgever in artikel 9bis, § 2, 4° van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk heeft bepaald dat elementen die reeds werden ingeroepen in het kader van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet niet kunnen worden aanvaard als buitengewone omstandigheden. Uit de memorie van toelichting bij de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (*Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2478/001, 33), blijkt ook dat het de betrachting van

de wetgever was om “[...] opeenvolgende procedures die door vreemdelingen op verschillende rechtsgronden worden opgestart, om toch maar een verblijfsvergunning te bekomen, op een juridisch verantwoorde wijze te ontmoedigen. Artikel 9 bis, § 2, nieuw voorziet dan ook dat elementen die ingeroepen worden in het kader van artikel 9 bis, nieuw, van de wet, die reeds ingeroepen werden bij andere procedures, niet weerhouden zullen worden.” Er blijkt derhalve niet dat de verwerende partij in de bestreden beslissing ten onrechte niet is overgegaan tot een inhoudelijke beoordeling van de ingeroepen medische elementen of dat zij hierin ten onrechte – met verwijzing naar de onderscheiden procedures waarin de wetgever heeft voorzien – heeft vastgesteld dat *in casu* de ingeroepen medische elementen niet kunnen worden weerhouden als buitengewone omstandigheid.

Waar de verzoekende partij wederom stelt dat haar gehele familie in België verblijft en verwijst naar een brief van de burgemeester van 29 december 2014, wijst de Raad er vooreerst op dat voormelde brief dateert van na het nemen van de bestreden beslissing. Voorts blijkt uit het uittreksel van de geboorte-aktes opgenomen in het administratief dossier dat de verzoekende partij acht kinderen heeft. Uit de brief van de burgemeester van 29 december 2014 blijkt dat slechts 3 kinderen en 3 kleinkinderen in België wonen. De verzoekende partij maakt bijgevolg niet aannemelijk dat haar gehele familie hier woont. Voorts wordt ook niet aangetoond dat de overige kinderen overleden zijn. Uit het administratief dossier blijkt dat enkel de echtgenote van de verzoekende partij op 31 juli 2010 overleden is.

De Raad laat gelden dat de verzoekende partij bijgevolg met haar pleidooi ter terechtzitting niet aannemelijk maakt dat de beschikking van 17 juni 2015 onterecht is.

Gelet op het bovenstaande en met verwijzing naar de in de beschikking van 17 juni 2015 opgenomen grond dient te worden vastgesteld dat de middelen ongegrond zijn.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig september tweeduizend vijftien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. RYCKASEYS